

Farní listy č.43/2006

Týdeník farností Domažlice, Milavče a Klencí pod Čerchovem

29. října – 30. neděle v mezidobí

Náklady na toto číslo Farních listů činí 4,- Kč. Děkujeme.

Duchovní slovo

Kdo pozorně četl biblická čtení tohoto týdne nemohl přehlédnout, jak naléhavě zněla slova výzvy k bdělosti. „Budte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se nenadějete“. „Mějte bedra přepásaná a vaše lampy ať hoří, abyste se podobali lidem, kteří čekají na svého pána, až se vrátí ze svatby, aby mu hned otevřeli, když přijde a zatluče“. Abychom na tato slova nezapomněli, doprovázela liturgii mešní píseň „Budte bdělí...“

Další věc, kterou přinesla četba Písma je motiv jistého překvapení, které Bůh pro nás přichystal. On se nám dává poznat jako služebník, který „nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a

dal svůj život jako výkupné za všechny“. To by si člověk jen tak sám nevymyslel – představit si svého Stvořitele a Pána jako služebníka! Je pravda, že se někdy vůči němu chováme tak, jako by byl náš sluha, který je povinen splnit každé naše přání a pokud je neplní, jsme ochotní potrestat ho tím, že přestaneme v něj věřit... Ježíš nás ale přesto výrazně ujišťuje, že „blahoslavení jsou ti, které pán při svém přechodu najde, jak bdí“. Budou odměněni. Pán, který přišel domů se sám přepáše a bude je obsluhovat. Není to překvapující odměna za věrnost?

Nejstarší eucharistická modlitba obsahovala pouze jedinou prosbu: Za spásu. První křesťané prosili, aby byli Bohem vykoupeni a zachráněni. S vývojem mešních textů se přidaly i další prosby: Za církev, svět, smíření, jednotu a další. K tomu, když přijdeme na mši, přinášíme svoje osobní prosby. Není na tom nic špatného – slepý z evangelia také prosil za uzdravení a byl vyslyšen. Měli bychom si ale odpovědět, zda jsme v tom množství proseb nezapomněli na tu první, základní: Abychom byli spaseni? Nebo samotná spása se už pro nás stála jen zbožnou frází a mluvit o spáse se nám už jeví jako skoro trapné?

Jeden teolog na otázku, jak bude v nebi, odpovídal krátce: „Úplně jinak“. A nemyslel tím jen to, že „tam“ to bude jiné než „tady“, ale říkal, že úplně jinak, než si to kdokoliv představuje. To si představit neumíme, budeme tedy všichni překvapeni. Snažme se jen o to, aby to překvapení bylo pro nás milé...

P. Mirosław Gierga

Liturgie slova – 30. neděle v mezidobí

1.čtení - Jer 31,7-9

Toto praví Hospodin: „Oslavujte Jakuba, jásejte nad prvním z národů, ať je slyšet váš jásot: Zachránil Hospodin svůj národ, zbytky Izraele! Hle, přivedu je nazpět ze severní země, shromáždím je od končin země; slepí a kulhaví budou mezi nimi spolu se ženami v naději a nedělkami; veliký zástup bude těch, kteří se sem vrátí. Přicházejí s pláčem, ale útěchou je doprovázím; přivedu je k vodním proudům příomou cestou, na níž neklopýtnou. Stal jsem se totiž Izraeli otcem, Efraim je mým prvorozcem.“

ŽALM 126 - Odpověď: Velkou věc s námi udělal Hospodin, naplnila nás radost.

Když Hospodin přiváděl síónské zajatce, – byli jsme jako ve snách. – Tehdy byla naše ústa plná smíchu – a jazyk náš byl plný jásotu.

Tehdy se říkalo mezi pohany: – „Velkou věc s nimi udělal Hospodin!“ – Ano, velkou věc s námi udělal Hospodin, – naplnila nás radost.

Hospodine, změň náš osud, – jako se mění údolí na jihu země. – Kdo sejí v slzách, – žnout budou s jásotem.

Vycházejí s pláčem, – když nesou semeno k setí: – přijdou však s jásotem – a přinesou své snopy.

2.čtení - Žid 5,1-6

Každý velekněz je brán z lidu a bývá ustanoven pro lid v jeho záležitostech u Boha, aby podával dary a oběti za hříchy. Protože sám je stejně podroben slabosti, je schopen cítit s chybujícími a bloudícími. A proto musí podávat oběti za hřích sám za sebe jako za ostatní lidi. Nikdo si však nemůže tu důstojnost vzít sám, nýbrž musí být povolán od Boha jako Áron. Tak si ani Kristus nepřisvojil slávu velekněžství sám, ale dal mu ji ten, který mu řekl: „Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil“, jak říká i na jiném místě: „Ty jsi kněz navěky podle řádu Melchizedecheva.“

Zpěv před evangeliem

Aleluja. Náš Spasitel Ježíš Kristus zlomil moc smrti a přinesl nám světlo nepomíjejícího života v evangeliu. Aleluja.

Evangelium - Mk 10,46-52

Když Ježíš a jeho učedníci s velkým zástupem vycházeli z Jericha, seděl u cesty slepý žebrák – Timaiův syn Bartimaios. Jakmile uslyšel, že je to Ježíš Nazaretský, začal volat: „Synu Davidův, Ježíši, smiluj se nade mnou!“ Mnozí ho okřikovali, aby mlčel. On však křičel ještě víc: „Synu Davidův, smiluj se nade mnou!“ Ježíš se zastavil a řekl: „Zavolejte ho.“ Zavolali tedy toho slepce a řekli mu: „Bud' dobré myslí, vstaň, volá tě!“ On odhodil plášť, vyskočil a přišel k Ježíšovi. Ježíš se ho zeptal: „Co chceš, abych pro tebe udělal?“ Slepce odpověděl: „Mistře, ať vidím!“

Ježíš mu řekl: „Jdi, tvá víra tě zachránila!“ A ihned začal vidět a šel tou cestou za ním.

Sloupy víry – Kdo je člověk?

Na takovou otázku může odpovědět fyzik, chemik, biolog nebo filozof. Odpověď z hlediska víry může poskytnout teolog. Bible, když mluví o původu člověka, nám nabízí vyprávění o Adamovi (hebrejsky = člověk) a Evě (hebrejsky = matka živících). „V Adamovi bychom měli vidět každého z nás“ (kardinál J. Ratzinger). Co nám tedy víra říká?

Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem a byl mu podobný. Co to znamená? Člověk jako jediná bytost se těší důstojnosti osoby. Je více než pouze součástí celé přírody. Umí se rozhodovat, tvořit, dávat sebe sama. Prožívá přímý vztah k Bohu, jemuž se nejvíce podobá tím, že umí milovat! Milovat Boha a lidi.

Člověk tvoří jednotu těla (v popisu stvoření je to prach země) a duše (Boží dech života). Člověk je tedy tělem a duchem. Není jen výsledkem biologické evoluce ani jen plodem lásky svých rodičů. Každý z nás žije, protože to chtěl Bůh-Láska. Lidská duše pochází totiž přímo od Boha. Člověk jako celek je „osobní Boží idea“ (kard. Ratzinger)

„Muž a žena stvoření společně, jsou Bohem chtěni jeden pro druhého“ (KKK 371). Jsou rovnocenní jako osoby, ale jsou různí a navzájem se doplňují. Povolání k tomu, aby vytvářeli společenství osob, aby si navzájem pomáhali, předávali život a jako Boží správce si podmanili zemi.

Původní štěstí, které v Bibli znázorňuje obraz ráje, porušil hřích. Popis utrnutí ovoce z rajskeho stromu je symbol, nikoliv kronikářský zápis. První lidé projevují Bohu - Stvořiteli svou neposlušnost a dávají přednost vlastní představě štěstí: Chtějí být jako Bůh, ale chtějí toho dosáhnout bez něj. Důsledkem takového rozhodnutí je ztráta původní blízkosti s Bohem, přerušení mezilidských vztahů a ztráta vlastní identity – člověk nerozumí sám sobě.

Symbolem těchto hořkých důsledků hříchů je vyhnání z ráje. Rozhodnutí prvních lidí působí důsledky, které přechází na všechny ostatní. Můžeme tedy mluvit o jakési lidské solidaritě ve zlém. Teologie tento stav, v němž se rodí každý člověk, nazývá prvotním hříchem. Člověk v sobě zakouší vnitřní rozpolcení: Touží po Bohu, a zároveň se proti němu bouří.

Po prvním pádu do hříchu, nepřestává Bůh člověka znova hledat a nabízí mu osvobození – spásu. Tento Boží příslib se má naplnit v Kristu, který bude nazýván Novým Adamem.

Pro zajímavost: Redakce „Goscia niedzielného“ zadala veřejný průzkum a získala odpovědi na několik otázek. Na otázku, zda evoluce vylučuje víru ve stvoření odpovědělo 36,2% „ne“, 28,5% „ano“ a 35,3% „těžko říci“. Věřící, že Bůh stvořil svět 84,9% odpovědělo „ano“, 2,3% „ne“ a 12,8% „mám pochybnosti“. O tom, zda Bůh stvořil člověka má pochybnosti 14,2% a 2,5% dotázaných tomu vůbec nevěří.

ThDr. T.Jaklewicz

Modleme se za zemřelé

O komunálních volbách

Minulý víkend jsme rozhodovali o tom, komu svěříme nakládání s veřejnými prostředky měst a obcí. Jedním z 21 nových domažlických zastupitelů je i Stanislav Antoš, člen farní rady, kterého jsme se zeptali: „Podle dosavadních jednání se zdá, že ve vedení Města usednou buď zástupci ODS a nezávislých nebo ČSSD a komunistů. Ke které dvojici se chcete přidat a dopomoci jí tak k vládě nad Domažlicemi?“

S kolegy z volební strany KDU-ČSL jsme rozhodnutí neúčastnit se na projektech podporovaných komunisty. To jsme říkali před volbami a platí to stále. Možností, jak bude vypadat vedení města Domažlice, je ale víc a po řadě neoficiálních jednáních (první oficiální povedeme v pondělí) si vůbec netroufám odhadnout, jak situace dopadne.

Co z Vašeho volebního programu považujete vzhledem k výsledkům voleb za realizovatelné?

Myslím si, že skoro vše. Zahrnuli jsme do něj investiční akce, které navazují na již skutečně např. pokračování ve výstavbě cyklostezky, a nebo nutnost jejich realizace bude s postupem času stále zjevnější – oprava radnice či arciděkanského kostela.

Petr Vondraš

První dva listopadové dny ovlivňují naše modlitby a myšlenky, které směřují k našim blízkým zemřelým, ke smrti samotné, k věčnosti a naději života věčného. Na slavnost Všech svatých děkujeme Bohu za příklad a přímluvu velkého počtu světců a světic, a zároveň máme možnost vyjádřit svou vděčnost za neomezené perspektivy, do kterých díky nim můžeme nahlédnout: totiž každý z nás kráčí stejným směrem k věčnosti a svatosti. Náš pravý domov se nachází v nebi – jak nám připomíná liturgie.

Na cestě do tohoto domova můžeme narazit na různá úskalí. Kvůli nejistotě, co nás čeká po smrti, můžeme neuvěřit v příslib života věčného a celou naději pokládat jen do toho, co je nám dáno prožívat na zemi. Nám věřícím hrozí ale i jiné nebezpečí – můžeme žít v pocitu, že Bůh nás stejně spasí a jeho dobrota se nemůže smířit s odsouzením kohokoliv. Ale, jak nedávno upozorňoval v Katolickém týdeníku prof. C. V. Pospíšil, Bůh není povinen nás spasit!

Je tedy dobré a spravedlivé se modlit za zemřelé: děkovat Bohu za ty, kteří už dosáhli radostí spasených a přimlouvav se za ty, „kteří před vstupem do nebeské blaženosti musí ještě projít očišťováním“ (Kompendium, 210).

Modlitby za zemřelé se konají na našich hřbitovech dnes od 15.00 hodin v Domažlicích a za týden od 14.00 hodin v Luženičkách. Mše svatá za všechny zemřelé farníky bude sloužena v den Vzpomínky na všechny věrné zemřelé, tedy 2. listopadu od 17.15 hodin v kostele U svatých.

Naši reflexi může napomoci nedělní koncert 5. listopadu v arciděkanském kostele, kde od 16.00 budeme moci uslyšet Mozartovo Requiem.

Jiný, už ne „dušičkový“ nádech, bude mít večerní bohoslužba v klášteře, kdy při Svatohubertské mši svaté o požehnání budou prosit domažličtí myslivci.

Sklípek čeká nová výstava

Stěny farního sklípku budou v listopadu zdobit fotografie Petra Matějky, učitele, turisty a vedoucího fotografického kroužku, kterému jsme před instalací výstavy položili několik otázek:

Od kdy se věnujete focení?

Fotografuji od svých deseti let, kdy jsem se zapůjčenou dvouokou zrcadlovkou Reflecta zhotovil své první snímky. K této zálibě mě přivedl můj děda, který fotografoval od svých dvaceti let na tehdy používané skleněné desky.

Máte nějakou oblast, kterou rád fotíte?

Ano a souvisí to trochu s mým povoláním – vyučuji biologii a s mým druhým koníčkem - turistikou. Nejčastěji fotografuji přírodu, krajinu a architekturu s jejími detaily (městská zákoutí, střechy, apod.)

Jaký používáte přístroj?

V současné době analogový Canon EOS 300V a digitální Canon EOS 400D. Digitální technika poskytuje více tvůrčích možností, než fotografování na film. Může se zcela oprostít od technických záležitostí (čas, clona) a věnovat se tvůrčím záměrům.

O čem bude vaše výstava?

Na výstavě budou jednak fotografie z cest po horách – švýcarské Alpy a italské Dolomity, jednak detaily architektury měst a městeček (České Budějovice, severní Itálie, Švýcarsko, Chorvatsko).

Jako vedoucí fotografického kroužku na gymnáziu můžete posoudit, jaký je zájem mezi mládeží o toto umění?

Fotografický kroužek byl založen již v roce 1967. Každoročně se pohyboval počet jeho členů mezi 5 -10 studenty. Letos se však přihlásilo 49 studentů! Již po dva roky jsme získali v soutěži Fotografie roku – kategorie junior jako škola první místo a v jednotlivcích byl Adamec druhý a Veruňková třetí v kategorii portrét. Navíc se nám letos podařilo pro naše mladé fotografy zajistit workshop s profesionálními fotografy z časopisu Fotoaparát. Kromě historie fotografie se zdokonalí v technice fotografování, ateliérových snímcích, kompozici apod. Mladí lidé tak nacházejí ušlechtilou náplň svého volného času a nacházejí poezii tam, kde jiní vidí jen prózu.

Výstava ve farním sklípku bude zahájena v neděli 5. listopadu.

(red)

Z důvodu nemoci, o níž jsme se dozvěděli až po uzávěrci Farních listů, byla minulý týden zrušena beseda s redaktorem Katolického týdeníku Jiřím Macháněm, s nímž nyní jednáme o novém termínu. Avizovaný článek o příjmu TV Noe od Milana Suchého přineseme příště.

Stránka nejen pro mládež

JAKÁ BYLA SOBOTNÍ SEZNAMKA?

Program měl několik částí na několika místech. V první části jsme byli na faře, tedy Libor a Paddy a čekali na příchozí, ale nikoho jsme se nedočkali. Po půlhodině opouštíme místo fary a přesunujeme se do tělocvičny pro trénink aikida. To už alespoň víme, že nebudeme sami, setkáváme se s partou mladých z Mrákova a hned je nás pořádná tlupa.

Hospodinovo slovo Abramovi, seber se, vezmi co máš a já tě povedu do země vyvolené, bylo k zamyšlení hned po té, co jsem si udělali rozcvičku a trochu se zadýchali.

Téma se začíná upřesňovat a brzy je možno rozpoznat ústřední myšlenku: „Důvěra“. Abram to rozhodně neměl lehké, ale přichází další hra o důvěře: V tuto chvíli účastníci seznamky sami poznávají, co to je „důvěřovat“, tentokrát když si stoupnou na židli a mají spadnout po zádech dolů a důvěřovat ostatním, že budou chyceni. Po prvním kole, kde si téměř všichni vyzkoušeli tu svoji důvěru ke kamarádům, se vyměnili židle za barovou, tedy dvakrát vyšší.

Po této změně, jsou lidé méně důvěřiví, proto dobrovolníků na pád ubylo.

Rád bych poznamenal, že se nikomu nic nestalo, protože tento úkol vzali všichni opravdu odpovědně – jednoduše jsme přežili...

Ale je tu druhý úryvek, o tom jak Ježíš spal v lodi, když se společně plavil s apoštoly a strhl se silný vítr. Co se tehdy stalo, to můžete přesněji nalézt v Bibli. Že se člověk musí umět vyznat v různých i nebezpečnějších situacích, o tom byla další hra. V kruhu byli dva lidé se zavázanýma očima, jeden měl za úkol uhýbat, druhý zase dohnat a dekou praštit svého soka. Vše se odehrávalo na kolenou a tudíž rychlost nebyla tak velká.

Poslední tématko ukazovalo rodinku s dětmi jedoucí na výlet. Hledala se důvěra dětí vůči rodičům.

Poslední hrou jsme ukončili další blok a vracíme se na faru, kde bylo příjemné občerstvení a možnost vydechnout a popovídat si. Mezi tím se k nám připojili i dva další zástupci za Klenčí a Domažlice.

Následovala adorace před Nejsvětější svátostí. Ticho se střídalo se zpěvem i četbou a my jsme mohli přemítat nad důvěrou, nad naší důvěrou vůči Bohu.

Po ping - pongu už následovala cesta domů.

Paddy

Podobenství o tužce

Vynálezce tužky oslovil svůj dokončený výrobek takto:

„Musíš si zapamatovat čtyři věci:

- zaprvé, tvoje dobrota a pravdivost je uvnitř tebe,
- zadruhé, když procházíš životem, musíš se občas nechat naostřit,
- zatřetí, musíš být v něčích rukou, jinak natropíš neuvěřitelnou melu,
- a konečně, očekává se od tebe, že zanecháš stopu.“

Stránka pro děti

K dnešnímu evangeliu: Ježíš uzdravil u cesty z Jericha (nejníže položené město na světě) slepého žebráka, Bartimea, který ho volal: „Ježíši, Synu Davidův, smiluj se nade mnou!“ Když začal vidět, vydal se za Ježíšem. Šel stejnou cestou jako Ježíš. Můžeme říct, že byl uzdraven dvakrát: začal vidět očima, ale i srdcem.

Modlitba: Pane Ježíši, tys uzdravil slepého žebráka, když tě prosil o pomoc. Měl jsi a máš soucit s každým trpícím. Prosím tě, Pane, otevři naše oči, abychom dobře poznávali to, co potřebují druzí a co od nás očekáváš ty. Amen.

? Zavři oči nebo si je zavaž šátkem a zjistíš, co to znamená, být slepý. Všude je tma. Ať ti někdo vloží do ruky pastelku a připraví ruku na papír. Potom zkusíš namalovat třeba strom.

? Co řekl slepému Pán Ježíš se dozvíš z tajenky: „Jdi, tvá víra tě“.

1. Patronka česká, manželka a matka rodiny.

2. Jáhen, mučedník.

3. Biskup, založil první mužský klášter u nás.

4. Evangelista.

5. Kníže náš.

6. Matka sv. Augustina.

7. Zakladatel významného řádu.

8. Babička sv. Václava.

9. „Mariánský učitel“.

(Nápověda: Vojtěch, Vavřinec, Václav, Benedikt, Marek, Bernard, Zdislava, Monika, Ludmila).

Encyklika papeže Benedikta XVI. „Deus caritas est“ (28)

41. Mezi svatými vyniká Maria, Matka Páně, zrcadlo svatosti. V Lukášově evangeliu ji vidíme, jak koná službu lásky u své příbuzné Alžběty, u níž zůstává „asi tři měsíce (Lk 1, 56), aby jí pomáhala v posledním údobí jejího těhotenství. „Magnificat anima mea Dominum“ říká při této návštěvě, – „Velebí má duše Hospodina“ – (Lk 1, 46) a vyjadřuje tak celý program svého života: Nestavět se do středu, nýbrž vytvářet prostor pro Boha, s nímž se setkává jak v modlitbě tak také ve službě bližnímu. Jen tehdy bude svět dobrý. Maria je právě kvůli tomu veliká, protože nechce udělat sebe velikou, nýbrž Boha. Je pokorná: Nechce být ničím jiným než služebnicí Pána (srov. Lk 1,38. 48). Ví, že ke spáse světa nepřispěje pouze tím, že bude pracovat jen na svém díle, nýbrž tím, že se zcela oddá Božímu působení: Je ženou naděje. Jenom proto, že věří Božím zaslíbením a čeká na spásu Izraele, může k ní přijít anděl a povolat ji k rozhodující službě na těchto zaslíbeních. Je ženou víry: „Blahoslavená, která jsi uvěřila“, říká jí Alžběta (srov. Lk 1,45) *Magnificat* – takřka portrét její duše – je zcela utkán z vláken Písma svatého, z vláken Božího slova. Tak je zřejmé, že je v Božím slově opravdu doma, odtud vychází a tam se vrací. Mluví a myslí s Božím slovem a její slovo vyvěrá z Božího slova. Tak je také vidět, že její myšlenky jsou v úplném souhlasu s Božími myšlenkami, že její chtění je chtít jen to, co chce Bůh. Protože byla zcela proniknuta Božím slovem mohla se stát Matkou Slova, jež se stalo tělem. Nakonec: Maria je ženou, která miluje. Jak by tomu také mohlo být jinak? Jako věřící, která ve víře myslí Božími myšlenkami a chce jen to, co chce Bůh, nemůže být nic jiného než žena, která miluje. Vyušíme to z tichých gest, o nichž nám vyprávějí evangelia o Ježíšově dětství. Vidíme to na jemnocitu, s níž si všimne tísně novomanželů v Káně Galilejské a přednese ji Ježíšovi. Vidíme to na pokoře, s níž se stáhne do pozadí během veřejného života – protože ví, že syn musí nyní založit novou rodinu a hodina matky nadejde teprve v okamžiku kříže, který je Ježíšovou pravou hodinou (srov. Jan 2,4; 13,1) Proto, když učedníci utekli, bude to ona, která stojí pod křížem (srov. Jan 19,25-27); a později v hodině Letnic se učedníci shromáždí kolem ní v očekávání Ducha svatého (srov. Sk 1, 14).

42. K životu svatých nepatří pouze jejich pozemský životopis, nýbrž jejich život a působení od Boha po jejich smrti. U svatých je to viditelné: Kdo jde k Bohu, nevzdaluje se lidem, nýbrž stává se jim opravdu blízký. Nikde to nevidíme víc než na Marii. Slovo Ukřižovaného k učedníkovi, k Janovi a skrze něho ke všem Ježíšovým učedníkům: „To je tvá matka“ (Jan 19,27) se stává během všech generací vždy nově pravdivé. Maria se stala Matkou všech věřících. K její mateřské dobrotě, jako k její panenské čistotě a kráse přicházejí lidé všech dob a všech světadílů ve svých potřebách a ve svých nadějích, ve svých radostech a utrpení, ve své osamělosti jakož i ve společenství. A vždycky zakusí dar její dobroty, zakusí nevyčerpatelnou lásku, kterou rozděluje z hloubi svého srdce. Svědectví vděčnosti, kterých se jí dostává na všech světadílech a ve všech kulturách, jsou uznáním oné čisté lásky, která nehledá samu sebe, nýbrž prostě chce jen dobro. Úcta věřících zároveň ukazuje neomylnou intuici, jak bude taková láska možná: Skrze nejužší spojení s Bohem, díky němuž je Jím člověk zcela proniknut – že ten, kdo se napil z pramene lásky k Bohu, se sám stává „pramenem, z něhož potečou proudy živé vody“ (srov. Jan 7,38).